ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:
1.Narodzenie św. Jana Chrzciciela 24 czerwca
2.Michała Archanioła 29 września

MSZE ŚWIĘTE:
Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

ADORACJA NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU:
Piątek 15.00 – 17.00 w kościele oraz
od poniedz. do piątku
od 7.30 do 16.30 w kaplicy św. Franciszka

SAKRAMENT POJEDNANIA:
Piątek 15.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- NOWENNA DO MB NIEUSTAJĄCEJ POMOCY
środa godz. 17.00

- DO MIŁOSIERDZIA BOŻEGO
piątek godz. 16.45

-DO NIEPOKALANEGO SERCA NMP
p-sza sobota g. 6.30

-KU CZCI św. JP II Z UCZCZENIEM RELIKWII
16 dzień m-ca godz.17.00

- KU CZCI św. O. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

MSZA ŚW.Z MODLITWĄ O UZDROWIENIE=ostatni piątek m-ca godz.17.00

KANCELARIA PARAFIALNA CZYNNA
15.30 - 16.30
oprócz czwartku
i po każdej Mszy św.

Redakcja gazetki zaprasza chętnych do współpracy. Kontakt z księdzem proboszczem.

PRZECZYTAŁEŚ – PODAJ DALEJ

Za złożone dobrowolne ofiary: BÓG ZAPŁAĆ!

Z ŻYCIA PARAFII

RUCHY I STOWARZYSZENIA:
1. SŁUŻBA LITURGICZNA
2. SCHOLA PARAFIALNA
3. ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM
   - środa godz.18.00
4. GRUPA MŁODZIEŻOWA „PRZYJACIELE JEZUSA”
   - piątek godz. 18.00

5. WSPÓLNOTA ŻYWEGO RÓŻAŃCA
Lubawa, Tuszewo i Fijewo - pierwszy wtorek m-ca po Mszy św. o g. 17.00,
Mortęgi -ostatni czwartek m-ca po Mszy św.o g.18.00

6. RODZINY NAZARETAŃSKIE
- poniedziałek po Mszy św. o g. 17.00

7. WSPÓLNOTA MODLITWY OJCA PIO
- 23 dnia miesiąca po Mszy św. o g.17.00

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ:

1. CHRZTY

1. Henryk Zelma 11. 11. 2016
2. Michał Ćwikliński 19. 11. 2016

odbywają się w czwartą sobotę miesiąca na Mszy św. o godz.17.00. Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

2. **BIERZMOWANIE** odbywa się raz w roku. We wrześniu młodzież trzeciej klasy gimnazjum rozpoczyna na katechezie szkolnej przygotowanie do przyjęcia tego sakramentu. Młodzież wraz z rodzicami spotyka się raz w miesiącu na wieczorach skupienia w kościele, a bezpośrednio przed otrzymaniem sakramentu poznaje owoce Ducha Świętego,
   Bierzmowanie odbyło się dnia 26 kwietnia 2016r. o g. 18.00

3. **ŚLUBY** – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.

4. POGRZEBY
1. Julian Eugeniusz Skręta 15. 11. 2016; + 13. 11. 2016

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

Adres Redakcji: PARAFIA SS. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA 14-260 Lubawa ul. Kupnera 22
Redaguje zespół pod opieką ks. Marcina Staniszewskiego – proboszcza. Archiwalne numery gazetki dostępne na życzenie.
Wszystkie prawa zastrzeżone. Przedruk w całości lub częściach tylko za zgodą Redakcji.

GŁOS NR 107 GRUDZIEŃ 2016
ŚW. JANA CHRZCICIELA
PARAFIA św. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA
14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

RORATY

to Msza Święta wotywna o Najświętszej Maryi Pannie.
Nazwa pochodzi od pierwszych słów pieśni na Wejście *Rorate coeli desuper- Niebiosa, spuśćcie z rosą.* Podczas tej Mszy zapalana jest świeca przy ołtarzu, ozdobiona niebieską wstążką.
Symbolizuje ona Matkę Bożą, jako Jutrzenkę, poprzedzającą przyjście na świat Chrystusa.

Zapraszamy na Roraty na godz. 7.00 oraz na modlitwę różańcową pół godziny przed Roratami.

Niech Pan obdarzy Cię pokojem

29 października przeżywaliśmy w naszym mieście, naszej parafii niecodzienne wydarzenie. Gościliśmy w Lubawie ks. Biskupa Ordynariusza Andrzeja Suskiego na VII Kongresie Grup Modlitewnych Ojca Pio. Obecność naszego Pasterza stała się również okazją do poświęcenia i zainaugurowania kaplicy dedykowanej św. Franciszkowi z Asyżu.

Patronat Biedaczyny z Asyżu nie jest przypadkowy, zresztą w życiu chrześcijan nie ma przypadków. Naszym kościołem parafialnym przez ponad 300 lat opiekowali się franciszkanie, którzy niesprawiedliwie – za sprawą pruskich zaborców – zostali wyrzuceni z Lubawy w ramach akcji sekularyzacji klasztorów. Tym samym duch św. Franciszka obecny w naszym mieście został wyrugowany, ale nie zapomniany. Nie zapomniany, ponieważ obchód liturgiczny tego świętego, przypadający na 4 października, był zawsze obecny, a i w duszach mieszkańców Ziemi Lubawskiej dawał o sobie znać. Przywrócenie więc pamięci św. Franciszka i Jego stałego orędownictwa jest dziejowym obowiązkiem wynikającym ze sprawiedliwości. Poza tym nasz Święty, najpopularniejszy ze świętych w świecie, jest orędownikiem na trudne czasy zagubienia się ludzi w przeżywaniu wartości. Wstawia się On również przed Panem w intencji pokoju, zarówno tego w duszy jak i zewnętrznego. Obok Niego staje w naszej kaplicy również św. o. Pio, współczesny najdoskonalszy naśladowca św. Franciszka. Od szeregu lat trwa w naszej parafii Jego oficjalny kult wyrażający się w comiesięcznych nabożeństwach z uczczeniem Jego relikwii.

Zapraszam Was, Siostry i Bracia, do nawiedzania nowej kaplicy, rano od poniedziałku do soboty na Mszę św., a w dzień – od poniedziałku do piątku – na adorację Najświętszego Sakramentu. Pan nasz czeka na każdą i każdego z nas, aby za wstawiennictwem świętych Franciszka i o. Pio udzielać nam swoich łask, szczególnie łaski pokoju.

Ks. Marcin Staniszewski , proboszcz

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

OGÓLNA: Aby we wszystkich częściach świata zniknęła plaga, jaką jest werbowanie dzieci żołnierzy.
EWANGELIZACYJNA: Aby ludy europejskie odkryły na nowo piękno, dobroć i prawdę Ewangelii, która napełnia życie radością i nadzieją.

LITURGIA SŁOWA

04XII- II Niedziela Adwentu Iz11,1-10;Ps72;Rz15,4-9;Mt3,1-12 On będzie was chrzcił Duchem Świętym i ogniem.
08XII- wtorek, Niepokalane Poczęcie NMP, uroczystość Rdz3,9-15;Ps98;Ef1,3-6.11-12;Łk1,26-3
10XII- sobota, NMP Loretańskiej Syr48,1-4.9-11;Ps80;Mt17,10-13
11XII- III Niedziela Adwentu Iz35,1-6a.10;Ps146;Jk5,7-10;Mt11,2-11 Szczęśliwy jest ten, kto we Mnie nie wątpi.
12XII- poniedziałek, NMP z Guadalupe Lb24,2-7.15-17a;Ps25;Mt21,23-27
18XII- IV Niedziela Adwentu Iz7,10-14; Ps24;Rz1,1-7;Mt1,18-24 Jej mąż Józef był człowiekiem sprawiedliwym.

SŁOWO NA NIEDZIELĘ

Koment. ks. M. Krawiec SSP
04XII- Mt3,1-12 Prorok nie przemawia w swoim własnym imieniu, dlatego nie może szukać uznania w oczach ludzi ani oczekiwać wynagrodzenia z ich strony. Aby pozostać wiernym swemu posłaniu, potrzebuje on wolności w stosunku do tych, których wzywa do nawrócenia. Stąd Ewangelie z taką dokładnością ukazują Janowy radykalizm życia. Prorok żywi się Bożym prawem(symbol szarańczy) i dlatego w czasie swej misji doświadcza słodyczy Bożej miłości (miód). Ostrze jego nauczania nie jest zwrócone przeciwko człowiekowi, ale przeciwko grzechom. A do nawrócenia wzywani są wszyscy, także elity społeczno polityczne.
11XII- Mt11,2-11 Jan, podobnie jak wielu proroków przed nim, kończy swoje życie w więzieniu, prześladowany za bezkompromisowe głoszenie prawdy. Ale nawet tam nie przestaje myśleć o powierzonej sobie misji przygotowania drogi mesjaszowi. Odpowiedź, którą otrzymuje, to odpowiedź faktów, wydarzeń dziejących się dzięki Jezusowi. To w ten sposób Jezus chce być rozpoznany. On nie pojawia się znikąd, ale jest centralnym wydarzeniem historii zbawienia. Bóg przygotowywał lud, aby mógł przyjąć dar Jego obecności i w Jezusie wypełnia tę obietnicę. A Jezus pragnie, aby dzięki faktom Jan mógł wyznać, że Bóg jest wierny danemu słowu.
18XII- Mt1,18-24 Wielokrotnie na kartach Biblii widzimy ludzi prawych, którzy pragną dobra dla innych. Podobnie Józef, znalazłszy się w sytuacji, której nie rozumie, pragnie przede wszystkim ochronić swoją małżonkę Maryję, przed skandalem i cierpieniem. Wykazuje dobrą wolę i podejmuje decyzję, która ma Ją uratować. Dopiero wówczas wkracza anioł, aby wprowadzić Józefa na drogę jeszcze większej sprawiedliwości niż ta, która wynika z ludzkiej pobożności i dobroci. Na drogę sprawiedliwości, która jest wynikiem posłuszeństwa Bogu we wszystkim, nawet wbrew racjom, które człowiekowi wydają się jedyne. To Józef ukazuje prawdziwą pobożność – tę, która owocuje pełnieniem woli Boga.

KATECHEZA ŚW. JANA PAWŁA II

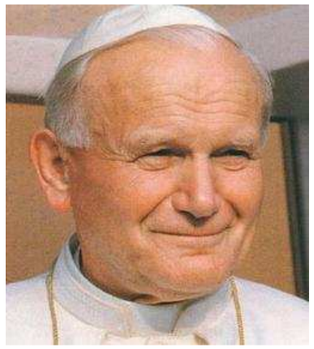

MACIERZYŃSTWO I OJCOSTWO JAKO SENS „POZNANIA” c.d.
Rodzenie sprawia, że mężczyzna i kobieta (jego żona) „poznają się” wzajemnie w tym „trzecim” który jest z nich obojga. W konsekwencji owo poznanie staje się odkryciem, poniekąd objawieniem w świecie widzialnym nowego człowieka, w którym tamci oboje – mężczyzna i kobieta – rozpoznają na nowo siebie, swoje człowieczeństwo, swój żywy obraz. W to wszystko, co bierze się poniekąd z determinacji obojga przez ciało i płeć, „poznanie wpisuje taką oto żywą realną treść. Dlatego biblijne „poznanie” oznacza ,że „przyrodnicza” determinacja człowieka przez jego ciało i płeć przestaje być biernym, że osiąga poziom i treść właściwą dla świadomych siebie i stanowiących o sobie osób, że niesie w sobie szczególne poznanie sensu ludzkiego ciała, związane z ojcostwem i macierzyństwem. Cała wewnętrzna konstytucja ciała kobiety, jego szczególny kształt, te właściwości, które mocą odwiecznej atrakcji stoją u początku poznania, o jakim mówi Księga Rodzaju 4, 1-2(„mężczyzna poznał swoją żonę Ewę”), pozostają w ścisłej łączności z macierzyństwem. Biblia, (a za nią liturgia)z właściwą sobie prostotą sławi i czci przez tyle stuleci „łono, które Cię nosiło i piersi, któreś ssał”. Słowa te stanowią pochwałę macierzyństwa, stanowią też pochwałę kobiecości, pochwałę kobiecego ciała we właściwym dla niego wyrazie stwórczej miłości. W Ewangelii słowa te zostały wypowiedziane pod adresem Matki Chrystusa, Maryi, drugiej Ewy. Pierwsza zaś niewiasta Ewa w chwili kiedy się po raz pierwszy objawiła macierzyńska dojrzałość jej ciała, kiedy „poczęła i urodziła”, mówi: „otrzymałam mężczyznę od Pana”. Rdz.4.1. Słowa te wyrażają całą teologiczną głębię rodzicielstwa – prokreacji. Ciało kobiety staje się miejscem poczęcia nowego człowieka. W jej łonie ten poczęty człowiek przybiera swój ludzki kształt zanim zostanie wydany na świat. Jednorodność somatyczna mężczyzny i kobiety, która znalazła swój pierwszy wyraz w jego słowach „kość z moich kości, ciało z mego ciała”(Rdz2,23), potwierdza się z kolei w słowach pierwszej kobiety- matki: „urodziłam człowieka”. Pierwsza rodząca kobieta ma pełną świadomość tajemnicy stworzenia, odnawiającej się w ludzkim rodzeniu. Ma też ona pełną świadomość stwórczego udziału Boga w swoim i w swego męża , ludzkim rodzicielstwie, skoro mówi: „otrzymałam… od Pana”. Nie może tu być mowy o żadnym pomieszaniu zakresów działających przyczyn. Pierwsi rodzice przekazują wszystkim ludzkim rodzicom również po grzechu, wraz z owocem drzewa poznania dobra i zła, podstawową prawdę o rodzeniu się człowieka: obraz Boga wedle praw ciała. W tym to zrodzonym z kobiety – rodzicielki za sprawą mężczyzny- rodzica nowym człowieku odtwarza się ten sam za każdym razem obraz Boga, który ukonstytuował samo człowieczeństwo pierwszego człowieka: „Na obraz Boży go stworzył, stworzył mężczyznę i niewiastę” Rdz1,27. Chociaż zachodzą głębokie różnice pomiędzy stanem pierwotnej niewinności a stanem dziedzicznej grzeszności człowieka, ów obraz Boży stanowi podstawę ciągłości i spójni. Poznanie, o jakim mówi Księga Rodzaju4,1 jest aktem, który zarazem konstytuuje byt , czyli w zjednoczeniu ze Stwórcą ustanawia nowego człowieka w samym jego istnieniu. Pierwszy człowiek w swej transcendentnej samotności objął w posiadanie stworzony dla siebie widzialny świat, poznając i nadając imiona istotom żyjącym (*animalia*). Ten sam człowiek jako mężczyzna i niewiasta poznający siebie wzajemnie w tej szczególnej wspólnocie – komunii osób, w której mężczyzna i kobieta – obraz ten przejmują z tajemnicy stworzenia i „przekazują z pomocą Jahwe”. Słowa Księgi Rodzaju które są świadectwem pierwszych narodzin człowieka na ziemi zawierają równocześnie to wszystko, co można i trzeba powiedzieć o godności ludzkiego rodzicielstwa.

SŁOWO O. ŚW. FRANCISZKA

Okres Adwentu, który dziś na nowo rozpoczynamy, przywraca nam perspektywę nadziei, która nie zawodzi, ponieważ opiera się na Słowie Bożym. Nadzieja nigdy nie zawodzi, bo Pan nigdy nie zawodzi. On jest wierny… Wzorem takiej postawy życia jest Maryja Panna. Prosta wiejska dziewczyna, która nosi w sercu cała nadzieję Boga! W Jej łonie nadzieja Boga przyjęła ciało, stała się człowiekiem, stała się historią: Jezusem Chrystusem. Jej Magnificat jest kantykiem wędrującego Ludu Bożego, wszystkich ludzi którzy pokładają nadzieję w Bogu, w moc Jego miłosierdzia. Dajmy się Jej prowadzić w tym czasie oczekiwania i aktywnego czuwania, bo ona jest Matką, wie jak nas prowadzić.

MIŁUJCIE MARYJĘ,

Drodzy bracia! …Z tej miłości nie przestawajcie czerpać siły dla waszych serc!...Niech Ona okazuje się dla was i przez was również, Matką wszystkich, którzy tak bardzo spragnieni są tego macierzyństwa: Jej Opieki….
Proszę was, zawierzcie Jej wasze posługiwanie, zawierzcie Jej wasze życie. Niech Ona towarzyszy wam, jak towarzyszyła pierwszym uczniom po pierwszym radosnym spotkaniu w Kanie. Niech kieruje wasze myśli do początków waszego kapłaństwa, Aż do ofiary Krzyża, niech Jej obecnością koniecznie naznaczone będzie nasze życie, aż do Pięćdziesiątnicy, w coraz bardziej tęsknym oczekiwaniu Ducha Świętego, którego Ona Jest Oblubienicą od chwili Zwiastowania…
Niech Ona nauczy was jako Matka umiłowanych synów, powtarzać ciągle *fiat* dla woli Chrystusa, Jej Syna, który wybrał was, byście byli sługami. Niech Ona natchnie was do częstego śpiewu *Magnificat*, za cuda jakich Bóg dokonuje w waszym życiu kapłańskim i za pośrednictwem waszej duszpasterskiej posługi. Niechaj Najświętsza Panna Maryja przekona was do naśladowania Jej *Stabat* przy Krzyżu, kiedy na waszej trudnej drodze do doskonałej świętości dadzą o sobie znać trudności, niezrozumienie, cierpienia. W ten sposób będziecie mogli również wy, z Maryją i tak jak Ona, doświadczyć radości zmartwychwstania Chrystusa i przed całym światem dawać świadectwo o tym, że JEZUS JEST PANEM!...Bądźcie ludźmi wiary i nadziei…Dopiero w niebie zrozumiemy w pełni ogrom łaskawości Boga, który wybrał nas na swoich przyjaciół i na swoje prawdziwe sługi, ale już teraz rozważanie tajemnicy, którą w sobie nosimy, winno być dla nas zachętą, stanowić obronę, dodawać radości i ufności. Podstawowym uczuciem, które powinno się rodzić w waszej duszy jest uczucie wdzięczności względem Pana, który was wybrał, konsekrował, oświecił, zachował… Przyjmijcie te słowa jako wyraz serdecznej miłości… Z przykrością muszę się z wami pożegnać, ale kapłani są zawsze bliscy mojemu sercu i obecni w mojej modlitwie . W Imię Pana błogosławię was: błogosławię każdego z was, błogosławię kapłanów, których reprezentujecie, błogosławię w szczególny sposób tych, którzy są poddani próbie doświadczenia fizycznego lub duchowego, samotności lub pokusy, aby Bóg wszystkim udzielił swego pokoju. NIECH CHRYSTUS BĘDZIE WASZĄ RADOŚCIĄ! /św. JPII/

MÓWIĄ WIELCY

Pracujcie dzisiaj w ten sposób, abyście jutro nie musieli się czerwienić /św. Jan Bosko 1815-1888/.

UŚMIECHNII SIĘ

GŁUPOTA. Głupiec ma serce na języku, mądry- język w sercu.

MÓJ ADWENT

Adwent mojego życia jest to czas mego osobistego oczekiwania na spotkanie z Panem. Czas mego czuwania:„ czuwajcie więc, bo nie wiecie w którym dniu Pan wasz przyjdzie. Albowiem jak błyskawica zabłyśnie na wschodzie, a świeci aż na zachodzie, tak będzie z przyjściem Syna człowieczego”/Mt24,42.27/Według słów Jezusa, mamy być podobni do sług oczekujących powrotu swego Pana, mamy być podobni do panien trzymających płonące lampy w rękach i oczekujących na nadejście pana młodego, aby wraz z nim wejść na gody weselne. Moje oczekiwanie, to życie w łasce, bez grzechu, To trwanie na modlitwie, częsty udział w Eucharystii we wspólnocie parafialnej, służenie innym z miłością i dzielenie się darem wiary z innymi. Św. Paweł Ap. Wzywa nas „ Bracia, rozumcie chwilę obecną: teraz nadeszła dla nas godzina powstania ze snu. Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas, niż wtedy, gdyśmy uwierzyli. Noc się posunęła, a przybliżył się dzień. Odrzućmy więc uczynki ciemności ,a przyobleczmy się w zbroję światła. Żyjmy przyzwoicie, jak w jasny dzień…”/Rz13,11-13/